

Twee acteurs, een bank en een tafeltje. Peter Blok en Loes Luca laten in het nieuwste stuk van Maria Goos zien dat je met weinig middelen een indrukwekkend spel kunt neerzetten. Foto Ben van Duin

Memorie van beschadigde mensen

Maria Goos schreef een vernuftige dialoog over twee acteurs die niet met, maar ook niet zonder elkaar kunnen. Een knap statement over de liefde, vertolkt door Peter Blok en Loes Luca.

**THEATER
DOEK!**
★★★★★

HAARLEM Het verschil tussen echt en onecht is soms niet meer dan drie penne streken, bijvoorbeeld als een Rubens door diens leerlingen gemaakt blijkt te zijn en door de meester zelf enkel is aangestipt voor wat van die karakteristieke veges. Of het is een brilletje, dat van een gevierd acteur een sullig amateurkunsthandelaarje van een personage maakt. Of het is een petieterig premièreboeketje met een paar gestamelde woorden erbij dat het verschil bepaalt tussen een onmogelijke en een echte liefde.

In haar nieuwste toneelstuk *Doek!* speelt Maria Goos op een vindingrijke

manier met deze thematiek. Hierin laat ze de arena's van de toneelwereld, de kunstwereld en de liefde bij elkaar komen.

Zo ambitieus als haar 4-delige epos *De Geschiedenis van de Familie Avenir* bij Het Toneel Speelt was, zo minimalistisch en compact is *Doek!*, dat geproduceerd wordt door Kik Productions. Twee acteurs, een bank en een tafeltje. Daarmee moet het podium anderhalf uur gevuld worden. Maar het is dan ook een fikse bank, een bruinlederen monster. En Loes Luca en Peter Blok, die samen een stuk of zes rollen spelen, laten zien dat ze met weinig middelen een indrukwekkend schouwspel kunnen spelen.

Doek! is een drama in een komedie. Het verhaal is een wonderlijke maar

ook weer niet frustrerend moeilijke schuifpuzzel waarvan het beeld per definitie nooit helemaal compleet te krijgen is. Maar het gaat Goos duidelijk om de lol van het puzzelen en het spelen zelf.

Luca en Blok spelen twee acteurs: Lies en Richard. Hij is succesvol, onuitstaanbaar en heeft een alcoholisch probleempje. Zij is al een tijdje over de top van haar roem, tot rust gekomen en geëmigreerd naar Frankrijk met een kakkineuze kunsthandelaar. Nu spelen ze na lange tijd weer samen in een *Who's Afraid of Virginia Woolf*-achtig toneelstuk, waarvoor ze een paar van de meer beschonken ruziescènes op en rond de leren bank repeteren. Onmiddellijk speelt de oude liefde tussen de twee rasacteurs op.

Als de aanvankelijke verwarring en verwondering over de abrupte rolwisselingen (dan zijn ze weer de acteurs, dan weer de personages die deze acteurs spelen) een beetje uitgewerkt zijn, komen ze met een extra laag door ook andere figuren te spelen. Zo doet Luca (als Lies) een geraffineerde imitatie van de ietwat onbekwame actrice Joanneke, die door bullebak Richard is weggepest tijdens de Virginia Woolf-repetities en die nu dus vervangen wordt door Lies. En Blok is (als Richard) geestig over de top als de echtgenoot van zijn oude vlam.

Feitelijk bestaat *Doek!* uit een verzameling incomplete herinneringen van twee beschadigde mensen die niet met en niet zonder elkaar kunnen leven. Wat die en die nou precies

zei op welk moment is door niemand meer na te gaan. Andermans onhebbelijkheden worden uitvergroot en rivalen gekleineerd. Dit is wat er gebeurt als levens zich voegen naar de theaterwetten.

Uit die brokstukken herrijst uiteindelijk een liefdesgeschiedenis met een opvallend realistische conclusie. De keuze die Lies maakt, gaat met weinig drama gepaard en is misschien wel daardoor een even simpel als knap statement over de liefde. Als je er maar in gelooft.

Vincent Kouters

Doek! van Maria Goos door Kik Productions, regie Aat Ceelen. Stadsschouwburg Haarlem, 3/10. Tournee. mariagoos.nl